

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 51
17 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

28 årg.
1911.

Johannes bereder väg.

Matt. 3: 1-12.

Med teckning.

Nya förbundets tid kan liknas vid en ljus dag, om vi jämföra det med gamla förbundet, som mera liknade en mörk natt. Vid övergången från den gamla till den nya tiden, vid själva gryningen till den nya dagen, lyste tvänne strålande stjärnor, som bådade att en ny tid var nära. Den ena av dessa stjärnor var Johannes, Sakarias son, döparen, den andra var Jesus från Nasaret, vår Herre och frälsare.

Johannes framträdde först. Han uppträdde, sänd av Gud, för att med sitt vittnesbörd bereda Israels folk att mottaga deras Messias och hylla honom såsom deras konung. Detta vittnesbörd frambar Johannes dels genom sin predikan och dels genom sitt liv.

När han nu började sin verksamhet i Judeens öken, manade han sitt folk att i en allvarlig sinnesändring vända sig från livet i synden till ett ödmjukt och rättfärdigt liv i Gud. Detta var nödvändigt för dem, om de ville varda frälsta och ingå i himlarnas rike, som nu var dem nära, och skulle bjudas dem genom Jesus.

Johannes framträdande i judafolkets historia var förut förkunnat genom den store Jesaia, som talar om honom såsom "en ropandes röst". Johannes stod nu där mitt ibland dem och var Guds röst, Guds sändebud och härold till dem.

Fastän Johannes hade erhållit ett sådant högt uppdrag, och fastän han i samhällsställning stod över det egentliga folket, levde han likväl som om han varit den fattigaste av alla. Han klädde sig i den fattiges dräkt och han åt den fattiges föda och försmådde det anseende, som människor i allmänhet söka vinna genom lyx och prål och vällevnad. Han var känd av folket i Judeen som en allvarlig, gudfruktig, enkel och ödmjuk man, som inte skröt och talade stora ord om sig själv och sin verksamhet.

Därför kunde Gud välsigna denna verksamhet. Ty när Johannes började predika sinnesändring för folket, så strömmade dessa ut till honom i tusental. Det uppstod en obeskrivlig rörelse, ett andligt uppvaknande, en kraftig väckelse, så att de bekände sina synder för Johannes, och han döpte dem i Jordans vatten till syndernas förlåtelse. Men Johannes sade dem ock, att de i sitt liv skulle visa, att det var allvar i deras uppsåt att vända sig till Gud och att varda frälsta.

Men när han fick se egenrättfärdiga och självfromma fariséer, åtföljda av otrogna sadduceer, komma till dopet för att få dess välsignelser utan att vilja bekänna synden och övergiva den, då avvisade han dem med dessa väldiga domsord: "I huggormars avföda, vem har ingivit eder, att I sko-

len undfly den tillkommande vreden? Bären fördenskull sådan frukt, som tillhör sinnesändringen!" Sådän är Guds dom än i dag över den andliga högfärden och ogudaktigheten och otron.

Johannes skärper domsorden genom att hänvisa till den kommande frälsaren, vilkens höghet och helighet var så stor, att inte ens Johannes var värdig att såsom en träl upplösa hans sandalband. Herren Kristus skulle döpa med Helig Ande och med eld. Såsom elden förtär allt brännbart och till och med renar guldets från allt slagg, så skulle den Ande, som Jesus döper med, rena människans hjärta från högfärd och all annan synd. Och såsom lantmannen skiljer agnarna från vetet, så skall Herren Kristus i sin dom skilja de sant gudfruktiga från alla skrymtare. De som då äga den sanna fromhetens och rättfärdighetens tyngd i sig, de skola få ingå i himlarnas rike, men de som genom orättfärdighet eller skrymteri likna agnen i lätthet och tomhet, de skola brinna som agnar i domens eld.

Härav kan varje barn förstå, huru nödvändigt det är att vända sig helt från synden och världen och helt till Jesus vår frälsare, så att han får rena oss i sitt blod och helga oss genom sin Ande, så att vi bevaras ostraffliga i hans tillkommelse. *J. B. Gauffin.*

Karlstad.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

De gamla stadsboarne, som ännu minnas denna förödelse, kunna berätta om den tid av lidande och nöd, som då rådde. Därtill kom, att staden jämte andra orter i vårt land samma år hemsöktes av koleran, som bortryckte över trehundra människor. Vid eldsvådan blev däremot intet människoliv spilt.

Eldsvådan i Karlstad 1865 väckte all-

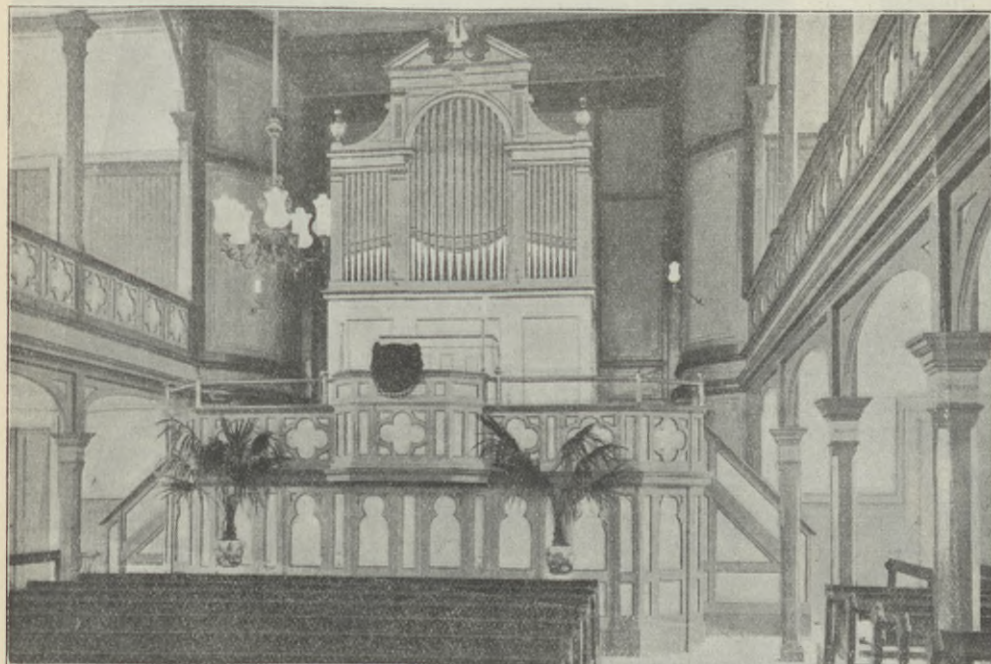
mänt deltagande över hela landet. Konungahusets medlemmar och nästan hela vårt folk gjorde insamlingar till de brandskadade. Grannstäderna Kristinehamn och Filipstad kommo med undsättning, och enskilda personer bisträckte hjälp och gävo goda råd. Värmlänningens glada mod och tillförsigt besjälade snart på nytt det hemsökta samhällets medlemmar. Följande år

i god tid var en ny stadsplan med tomtreglering färdig, och återuppbyggandet började och bedrevs med sådan fart, att snart en ny stad var uppbyggd.

Det är denna nya stad, som nu ligger på den gamla Tingvallaön, och ännu alltjämt sluter Klarälven sina armar omkring "Solstaden", såsom invånarna gärna älska att kalla sin stad. Om nu solen skiner flera dagar om året över Karlstad än över andra Sveriges städer är tivelaktigt, men

Biskopsgården är en enkel tvåvåningsbyggnad av trä med brutet tak, kringvuxen av gamla, ärevördiga träd. Alldeles i närheten ligger Betlehem, Karlstads Evangelisk Lutherska Missionsförenings predikolokal.

Ett byggnadsverk, som är av synnerligt intresse, är den så kallade Östra bron. Den är nog en av de vackraste broar, som finnas i hela vårt land. Byggt av sten med tolv lätta, vackra valv, gör

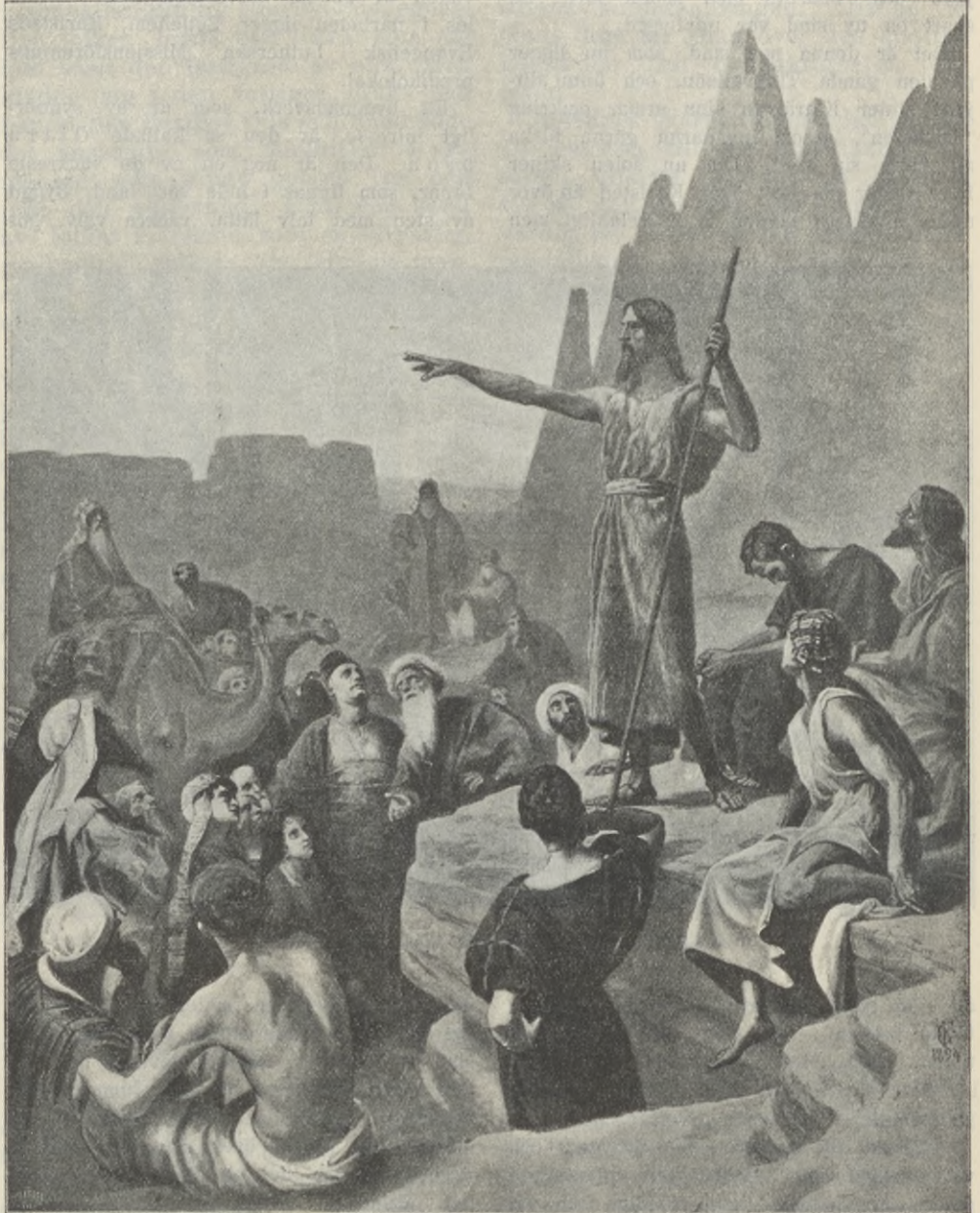

KARLSTAD: INTERIÖR AV BETLEHEM.

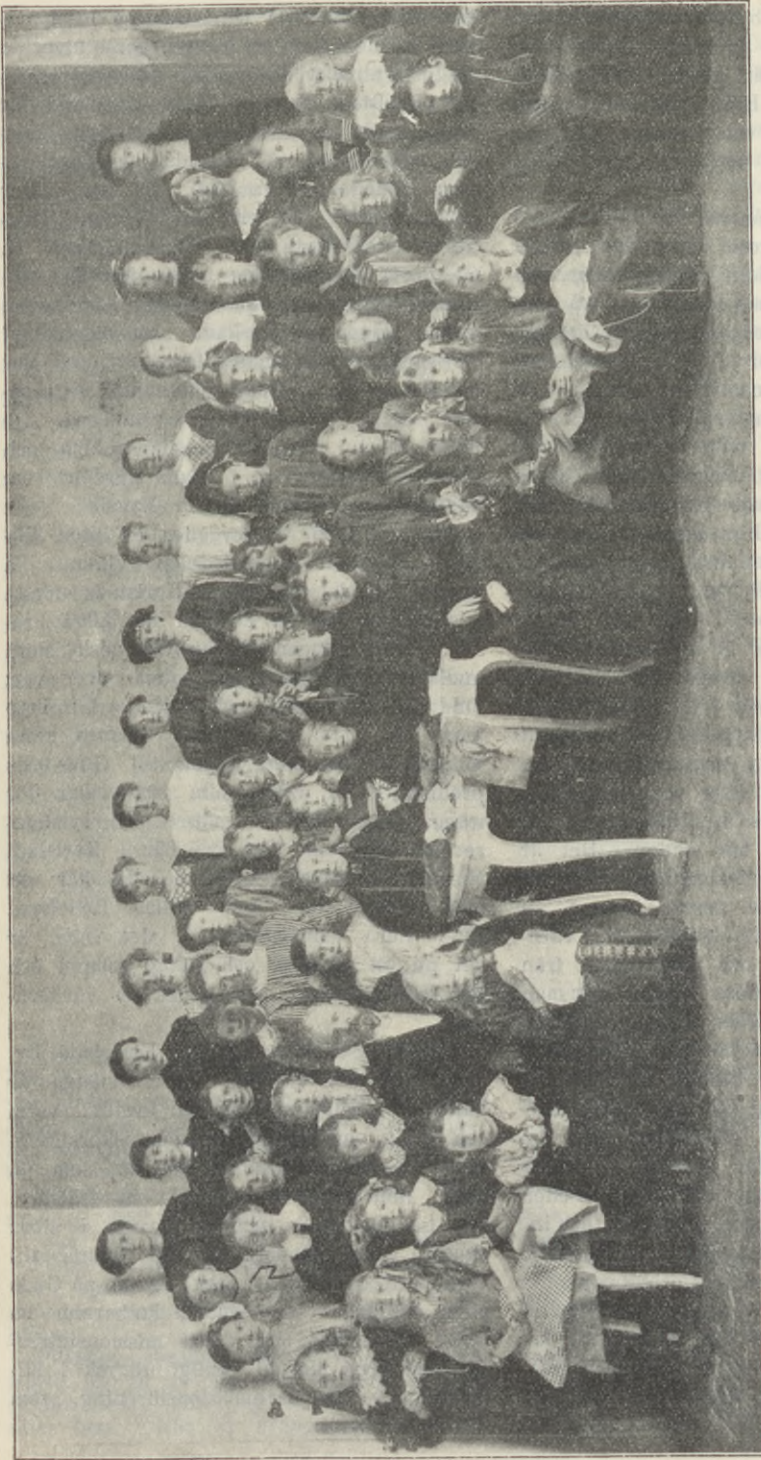
att den lyste vackert och varmt där den första veckan i maj 1911, det har sin riktighet. Och visst var våren då längre kommen där än på andra orter, som jag genomreste i mellersta Sverige.

Karlstad är numera en välbyggd och vacker stad med breda, ofta planterade gator. Invid dessa ligga präktiga och väl vårdade trä- och stenhus i två och tre våningar. Domkyrkan, läroverkshuset, rådhuset och länsresidenset, stadshotellet och bankpalatsen äro alla vackra byggnader.

den sig synnerligen måleriskt i landskapet över det breda vattnet, överskuggad vid sin ena ända av väldiga lövträd och vid den andra flankerad av den lummiga kyrkogården. Bron har redan hunnit få en ålderdomlig prägel över sig, och detta bidrager icke så litet att förhöja dess skönhet. Enligt en inskrift på en sten i brons mitt, är den uppförd 1797 av byggmästaren A. Jakobsson, under det Nils Silver-sköld var länets hövding. På en sten mitt emot har stått inristat: "Uppbyggd

JOHANNES BEREDER VÄG.

BARNSYFÖRENINGEN MYRAN I KARLSTAD.

under Gustaf IV Adolfs regering". Men då underrättelsen om denne konungs avsättning nådde Karlstad, lät landshövdingen utplåna skriften. Det är förvånansvärt, att ännu ingen förständig människa låtit återställa, vad underdånigt fjäsk sålunda förstört. Sveriges ingenjörer och arkitekter och alla andra människor, som älska vacker byggnadskonst, böra icke försumma att göra en titt till Karlstad, om det så vore bara för att se denna underbart vackra bro, medan den ännu finnes kvar. Ty det kunde ju falla någon nutida potentat in att styra om, så att hela bron bleve utplånad för att i dess ställe ditsätta någon järnlåda eller dylikt anskrämligt fult.

Den Västra bron ligger nästan mitt i staden. Den är byggd av trä och leder över älven, där denna gör en stark böjning åt höger. Här i närheten ligga stadens förnämsta och största hus och spegla sina vackra fasader i det strida vattnet.

Att Karlstads invånare äro företagsamma och driftiga, därom vittna den mängd fabriker och industriella anläggningar, som finnas här. Här finnas inte bara två mekaniska verkstäder och en snickerifabrik, som ofta förekommer i våra medelstora städer, utan här finnas fyra sågverk, två möbelfabriker, två tagelspinnerier och tre yllefabriker. Staden nöjer sig icke med mindre än tre orgelfabriker, vilket tyder på, att värmlänningarne äro ett sjungande och spelande folk. Här finnas vidare en mattfabrik, en guldlustfabrik, ett glasbruk, en stråhattfabrik, och en spisbrödfabrik.

Alla dessa fabriker, verk och inrättningar, lämna arbete åt en mängd händer och armar och draga hit ett stort antal arbetare. Också har stadens folkmängd växt till omkring 17,000 personer.

Ett byggnadsföretag, som vid mitt besök i Karlstad ännu icke var färdigt, är Värmlands regementes kasärnbyggnader på en bergshöjd väster om staden. Det är ett stortartat byggnadskomplex, där väl många av Värmlands gossar komma att bo, under den tid de fullgöra sin värnplikt. Från gården och ännu mer från den slottslika byggnadens fönster har man en hänförande utsikt över staden och över Väneren och över den bördiga Värmlandsbygden. När det blir färdigt, kommer det att kosta omkring en och en kvarts miljon kronor. Det blir ett ståtligt hem för värmlandsgossarne. Här komma ni att få det gott och bra, under det ni lära eder försvara fosterlandet mot våldsmän och inkräktare. Men så böra också ni, gossar, lära eder att varmt älska och bedja för vårt härliga, gamla Sverige. Intet land i världen är så vackert som vårt land, ingenstädes har man det så gott och välsignat som här. Den fattige är aldrig så rysligt fattig här som i andra land och

den rike aldrig så rik. Och på intet ställe i världen kan en svensk gosse utveckla sig och bliva vad han kan bliva i Sverige.

I Karlstad liksom i hela Värmland för övrigt bedrivs en kraftig och livlig missionsverksamhet. Karlstads missionsförening bildades redan 1861 och har under detta år firat sitt femtioårsjubileum. Dess förste ordförande var folkskolläraren E. G. Ferm och därefter under fem år skomakaremästaren Johan Edqvist, som sedan under många år verkade som reseombud i Evangel. Fosterlandsstiftelsens tjänst. Var de första evangeliska mötena höllos i Karlstad, det vet man knappast numera. De höllos först i enskilda personers hem, och sedan hyrdes en sal i "Gula gården", som ägdes av en skomakare J. Nyvall.

Först år 1867 uppbyggdes en liten tillfällig bönesal i stadsdelen Viken. På samma tomt uppfördes Karlstads första missionshus för en kostnad av 3,000 kronor. Men genom de kraftiga och stora andliga väckelserna, som gingo över vårt land på 1870-talet och sedan fortgingo ännu ett 10-tal år, kommo överallt stora folkskaror och ville lyssna till Guds ords predikan. Då blevo alla små salar för tränga, man behövde större och rymligare hus. Så blev det också här i Karlstad. Missionsföreningen uppförde då här ett nytt, större hus, som kallas Betlehem. Efter flera ombyggnader i det inre, är det nu ett prydligt och luftigt tempel och har det utseende, som synes av vår teckning.

I detta Betlehem har nu Karlstads Ev. Luth. missionsförening under många år haft att glädja sig åt en kraftig, varm och livlig verksamhet till människors frälsning och många tusende äro de, som på detta rum sökt och funnit sin frälsare. Hit till Betlehem samlas barnen i stora skaror varje söndag för att lyssna till Guds ord och för att lära sig gå på Guds vägar. Många av söndagsskolbarnen ha också ett livligt och varmt missionsintresse, som tagit sig ett synligt uttryck i bildandet av en barnmissionsförening, som de kalla Myran.

Denna barnförening vill verka för att barnen i Kina och i Kongo skola få höra evangelium om Jesus och lära sig älska honom, som genom sin Ande och kraft förmår lyfta dem ur synd och mörker och lära dem leva ett människovärdigt liv. De större och något mera försigkomna söndagsskolflickorna samlas i Betlehem till sy- och arbetsmöten, och med flinka fingrar förfärdiga de en mångfald av praktiga saker, som sedan säljas till förmån för missionen. Naturligtvis bliva dessa barnens missionsstunder till ovärderlig välsignelse även för de unga själva. Utom det att de lära sig förfärdiga en hel del nyttiga och fina arbeten, få de i tidiga år lära sig älska och känna missionen samt arbeta för dess framgång i världen. Men dessa stunder tillföra dem även glädje och uppbyggelse genom läsning, sång och bön. Och då jag hade nöjet att närvara vid ett av Myrans symöten, begagnar jag här tillfället att sända föreståndarinorna och barnen min hjärtliga hälsning. Mätte ingen av eder tröttna i arbetet för Herrens sak!

Sådana barnföreningar som Myran i Karlstad finnas numera på många ställen bland söndagsskolbarnen, men de äro långt ifrån så allmänna som de borde vara. Det ligger inte liten makt uppå, att en

ung människa tidigt lär sig arbeta och offra någon tid och kraft för Guds rikes befrämjande. "Ty såsom man vänjer ett barn, låter det icke av då det gammalt varder", säger Herrens ord. För att visa hur trevligt och angenämt ett sådant barnens symöte kan vara, intar jag här en bild av ett Myrans i Karlstad möte.

För övrigt var jag en hel vecka bland söndagsskolfolket i Karlstad och hade en övningskurs med dem. Från de dagarna gömmer jag på många dyrbara minnen av de kära vännerna och av det nit och intresse, som besjälade dem för såväl barnens väl som för sin egen utbildning för sitt ansvarsfulla värv. Och deras vänskap och tillgivenhet för mig personligen kändes rent av rörande. Inte nog med att vi voro tillsammans på en stämmingsfull och uppbygglig fäst under söndagskvällen, när allt var avslutat, utan hela skaran följde mig ned till stationen, där flera vänner kommo till, för att säga mig farväl. Jag ser ännu så livligt hela den älskliga skaran med församlingens och söndagsskolans föreståndare i spetsen vinkande mig sitt lycka på resan, när tåget i den ljumma majnattens skymning förde mig bort från Solstaden. Men rosorna, som skänktes mig, ha ännu kvar sin friska, röda färg.

B. Gauffin.

Fädernas arv.

(Forts. fr. föreg. n:r).

"Du får dock inte tro, att jag dricker ofta, för att du i går såg mig på krogen vid glaset", sade han. "Jag gör det verkligen sällan. Jag har ju inte heller några penningar och ingenting att pantsätta", tillade han med ett sorgset leende.

Hildegard såg vänligt på honom. "Säg inte så, far", sade hon.

"Jag vill inte dricka mer, Hildegard."

"Far, vi skall försöka hjälpa varandra."

De sutto en stund hand i hand och inandades med välbehag den härliga vårluften.

Plötsligt sprang Hildegard upp. "Jag måste nu gå ut och söka arbete, du kan stanna här, tills jag kommer tillbaka", sade hon. "Här är bröd i en påse till

middagsmat. Du stannar ju här och väntar på mig, far?" Hon såg ivrigt på honom.

"Ja, jag skall vänta på dig", sade han. Och hon gick med fullt förtroende ifrån honom.

Detta förtroende blev honom en hjälp icke blott denna gång utan allt framgent. Han fick ej svika sin dotter, som litade på honom, det hade han klart för sig.

Efter ett par timmar kom Hildegard tillbaka.

"Nå?" frågade han ivrigt, "har du inte funnit någonting?"

Hon skakade på huvudet, men log i alla fall. Det var henne alldeles omöjligt att fälla modet, fastän hennes för-

hoppning slagit fel, ty hon var så lycklig över att ha återfunnit fadern. Och det var på samma sätt med honom, ehuru han ej visste någon utväg.

”Men huru skall vi bära oss åt?” sade han.

”Åh, jag går och diskar i dag igen; jag förtjänar alltid någon slant”, menade Hildegard. ”Och så småningom hitta vi väl på något.”

Hon talade om för krogvärden, att hon bodde tillsammans med sin far och undrade, om han kunde ha något arbete för honom. Hon förvånades själv över sitt mod.

”Åh jo”, svarade värden, ”han kunde få hugga ved, man behöver mycket ved i köket.”

Värdinnan kom nu in och började klaga över att hennes strykerska hade blivit sjuk och ej kunde komma och hjälpa henne med strykningen. ”Och jag har inga rena kragar åt dig”, sade hon till sin man.

”Jo, det var just fint”, brummade värden. ”Du får då lämna bort dem på en strykinrättning.”

”Det är inte sagt, att man får dem så fort tillbaka därifrån”, sade hans hustru.

”Ack, herr Klevberg, jag kan stryka. Kan jag inte få försöka?” sade Hildegard, som tyst åhört samtalet.

”Du? Kan du stryka?”

”Ja, jag har lärt det.”

”Verkligen?” sade frun förvånad. ”Nå ja, försök då, det skadar aldrig att försöka. Kom med mig, jag har strykjärn på spisen och allt vad som behövs i ordning. Var så god.”

När fru Klevberg om en stund kom tillbaka, visade henne Hildegard ett par väl strukna kragar. Frun var storligen förtjust.

”Alldeles förträffligt. Var så snäll och fortsätt, Hildegard lilla, jag skall betala dig ordentligt.”

Hildegard strök hela dagen, och på kvällen stod hon och diskade. Hon var dödstrött och kunde knappt hålla sig uppe, men hon var så lycklig, som hon icke varit på länge.

Innan hon gick på kvällen, sade fru Klevberg: ”Hör du Hildegard, fru Blom är här, och hon har råkat i samma förlägenhet som jag, ty hon har samma strykerska. Kanske du kunde hjälpa henne i morgon?”

Naturligtvis kunde Hildegard. Till fru Blom kom fru Berman, ty underrättelsen att fru Klevberg fått en ny strykerska i stället för den som blivit sjuk, hade hastigt spritt sig i huset. Sålunda hade Hildegard på en gång fått fullt upp att göra, och med klappande hjärta undrade hon, om detta vore vägen till en regelbunden verksamhet.

”Skriv till inrättningen, där du gick och lärde dig stryka, och bed om ett betyg”, rådde henne fadern. ”Gå sedan med det till någon sådan anstalt här i staden och fråga, om du kan få avlönat arbete.”

Hildegard gjorde så, och äntligen fann hon en plats. Från den dagen inträdde en vändning till det bättre för far och dotter.

Både på förmiddagen och eftermiddagen gick hon på strykinrättningen. Innan hon gick, tillredde hon faderns frukost, och till middagen kom hon också hem. Middagsmaten hade då fadern vanligen anrättat, så vida han ej för tillfället hade något arbete att utföra. Om kvällarna suto de tillsammans och samtalande om mor och syskon. En ny, lyckligare tid hade inträtt, och välståndet tilltog märkbart.

En eftermiddag skulle Hildegard gå bort med en korg nystruket linne. När hon utfört sitt uppdrag och gick utför trappan, mötte hon två barn, en flicka på tio år och en gosse, vid pass åtta år gammal.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 18–24 december 1911.

M. 18. Es. 11: 1–10. Kristi rikets härlighet.

T. 19. v. 1. Konungens yttre ringhet.

O. 20. v. 2. Hans härliga inre egenskaper.

T. 21. v. 3–5. Hans dömande verksamhet.

F. 22. v. 6–8. Friden i det tusenåriga riket.

L. 23. v. 9. Rättfärdigheten och godheten.

S. 24. v. 10. Alla folk skola samlas omkring Kristi fana.

Söndagsskoltext för den 24 December. Julafton.

Kristi rikets härlighet.

Jes. 11: 1–10.

Minnesvers: Jes. 60: 1. Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.